

Fővárosi Ítéltábla

15.Gf.40.287/2025/7/II.

Felperes: felperes neve

Felperes képviselője: Dóczi Tamás Ügyvédi Iroda (cím1; ügyintéző: dr. Dóczi Tamás ügyvéd)

Alperes: alperes nevecím3

Alperes képviselője: Jákó és Társai Ügyvédi Iroda (cím2; ügyintéző: dr. Jákó János ügyvéd)

A per tárgya: a Cstv. 63/A. § (1) bekezdésén alapuló tagi felelősség megállapítása

Elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

Fellebbezéssel támadott határozat száma: 17.G.41.491/2023/42-I. számú ítélet

Fellebbezést benyújtó fél: alperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 903.096 (Kilencszázháromezer-kilencvenhat) forint másodfokú perköltséget, továbbá az államnak 1.362.931 (Egymillió-háromszázhatvankettőezer-kilencszázharmincegy) forint fellebbezési illetéket oly módon, hogy azt az állami adó- és vámhatóság által közzétett illetékbevételi számla javára befizeti.

Ezen ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság a 42-I. sorszámú ítéletével megállapította, hogy az alperes mint a egyéb érdekelt1 (korábbi cégneve: jogelőd1, a továbbiakban: adós) felszámolási eljárásának megindítását megelőző három éven belül a részesedését átruházó, többségi befolyással rendelkező tagja korlátlanul felel az adós ki nem elégített kötelezettségeiért és kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 17.036.643 forintot. Ezt meghaladóan a bíróság a felperes keresetét elutasította.

[2] Ítélete indokolásában a felek nyilatkozatai és a rendelkezésre álló okiratok alapján megállapított tényállásban – összefoglalva – az alábbiakat rögzítette:

[3] Az alperes 2009. május 12. és 2021. április 16. napja között az adós egyedüli tagja, egyben önálló képviseleti joggal rendelkező ügyvezetője is volt.

[4] Az adós a felperes jogelődjével 2011 februárjában megkötött bérleti szerződés alapján bérelte és üzemeltette a bérbeadó tulajdonában álló, cím4 szám alatt található éttermet. A felperes a bérleti szerződést a 2020. október 29. napján kelt levelében foglalt rendkívüli felmondással, azonnali hatállyal felmondta. A felmondást az adós 2020. november 5. napján vette át, az étterem birtokát pedig 2021. március 18. napján adta vissza a felperesnek.

[5] Az adós könyvelője 2021. január 5. napjáig egyéni vállalkozó1 egyéni vállalkozó volt, aki az adóssal fennálló üzleti kapcsolatának megszűnését követően annak iratait 2021. január 5. napján átadta az alperesnek. Ezt követően ismeretlen személy lett az adós könyvelője; az alperes előadása szerint az új könyvelő javaslatára adta el az adós társaságban meglévő üzletrészt. Az alperes és az új könyvelője azzal keresték meg egyéb fél1 hogy lenne egy vevő, aki tovább üzemeltetné az éttermet és ezzel kapcsolatosan kérték a tanácsát.

[6] Az alperes 2021. április 16. napján az adós társaságban meglévő 3.000.000 forint névértékű üzletrészt 300.000 forint vételárért átruházta egyéb fél4 aki ezzel az adós új egyedüli tagja, egyidejűleg az alperes helyett az adós új, önálló képviseleti joggal rendelkező ügyvezetője is lett. Az üzletrész-adásvételi szerződést a egyéb fél1nal munkakapcsolatban álló egyéb fél3 város2i ügyvéd ellenjegyezte város1. Az üzletrész-adásvételi szerződés 4. pontja szerint az alperes arról tájékoztatta a vevőt, hogy az adósnak kintlévőségei, teljesítés alatt álló vagy teljesítetlen szerződéseinek nincsenek. Az adósnak ugyanakkor az üzletrész átruházásakor 12 millió forintot meghaladó bérleti díj hátraléka állt fenn a felperes felé. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló iratok alapján megállapította továbbá, hogy egyéb fél4 korábbi időpontokban 13 másik gazdasági társaság egyedüli tagjává és vezető tisztségviselőjévé is vált; ezek a cégek – akárcsak később az adós – szintén felszámolás vagy kényszertörlesztés hatálya alá kerültek.

[7] A Fővárosi Törvényszék a 2022. február 4. napján kelt, ügyszám1/11. számú végzésében megállapította az adós fizetéseképtelenségét és főeljárásban elrendelte a felszámolását. Az adós felszámolásának megindításáról szóló végzés 2022. május 13. napján jelent meg a Céglőzönyben. A felszámolás megindulásakor az adós jegyzett tőkéje 3.000.000 forint volt. A felszámoló a felperes 17.036.643 forint összegben bejelentett hitelezői igényét nyilvántartásba vette és a 2022. június 27. napján kelt levelében visszaigazolta a felperesnek.

[8] A Fővárosi Törvényszék a 2023. január 9. napján kelt, ügyszám1/25. számú végzésével a felszámoló kérelmére az adós felszámolási eljárását – vagyon hiányában –

egyszerűsített módon befejezte, az adóst megszüntette és elrendelte a törlését a cégjegyzékből.

[9] A felperes a keresetében azt kérte, hogy a bíróság állapítsa meg az alperesnek az adós gazdálkodó szervezetben fennállt társasági részesedése rosszhiszemű átruházása miatti felelősségét, és kötelezze az alperest a társasági részesedése rosszhiszemű átruházása miatt mindösszesen 17.036.643 forint megfizetésére, továbbá ebből az összegből a 14.632.995 forint tökekövetelése után késedelmi kamat, valamint perköltség megfizetésére. Követelése jogalapjaként a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 63/A. §-át jelölte meg.

[10] Keresete indokaként előadta, hogy a felperes jogelődje és az adós között 2011 februárjában bérleti szerződés jött létre, amelyet a felperes a 2020. október 29. napján kelt levelével rendkívüli felmondással azonnali hatállyal felmondott. Az adós elnevezése 2021. április 16. napjától „jogelőd1”-ről „egyéb érdekelt1”-re változott és ekkor az adós tagja és vezető tisztségviselője tekintetében is változás állt be, mivel az alperes az adós gazdasági társaságban meglévő 100%-os üzletrészt egyéb fél4ra mint az adós új, egyedüli tagjára ruházta át, egyidejűleg egyéb fél4 lett az adós új ügyvezetője önálló képviseleti joggal. Előadta továbbá, hogy 2021. július 22. napján felszámolási kérelmet nyújtott be az adós ellen, amely alapján a 2022. május 13. napján közzétett végzésével a Fővárosi Törvényszék az adós felszámolását elrendelte. A felperes által bejelentett 17.036.643 forint összegű hitelezői igényt a felszámoló elismerte és nyilvántartásba vette. A felszámolást a bíróság adósi vagyoni hiányában egyszerűsített módon fejezte be, a felperes nyilvántartásba vett hitelezői igényének kielégítésére nem került sor. Mindezekre tekintettel a felperes álláspontja szerint a Cstv. 63/A. §-ában foglalt feltételek megvalósultak, azok alapján az alperes felelőssége megállapítható.

[11] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását, és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Nem vitatta, hogy az adós egyszerűsített felszámolását követően az adósnak a jegyzett tőkéje 50%-át meghaladó mértékű kiegyenlítetlen tartozása maradt fenn. Nem vitatta azt sem, hogy az üzletrész átruházása a felszámolási eljárás megindítását megelőző három éven belül történt és az alperes többségi befolyással rendelkezett az adós társaságban. A kereset összecsúszását sem vitatta, azonban arra hivatkozott, hogy a kereset a megjelölt jogalapra tekintettel megalapozatlan, mivel a felperes az alperes felelősségének konjunktív feltételei között nem vette figyelembe, hogy az alperes az üzletrésze átruházása során jóhiszeműen járt el. E körben arra hivatkozott, hogy a felperes jogelődjével 2006. május 31. napján megkötött bérleti szerződés alapján egészen a COVID-19 világjárvány kitöréséig bérelte és működtette az éttermet, azonban tevékenységét a járvány lehetetlenné tette, így a 2020. üzleti éve teljes egészében veszteséges volt. Előadta, hogy a felperes felé az első elmaradt bérleti díj is a 2020. április 1. és 2020. április 30. napja közötti időszakra vonatkozik, majd ezt követően a felperes felé fennálló tartozása az üzletrésze átruházásáig halmozódott; ennek oka azonban nem az alperes által folytatott hátrányos üzletpolitika vagy az adós vagyonának alperes általi kimentése, hanem kizárólag a COVID-19 járvány gazdaságra gyakorolt negatív hatásai voltak. Az üzletrésze átruházásával kapcsolatban előadta, hogy arra azért került sor, mert a vevő az étterem üzemeltetéséhez szükséges engedélyek beszerzését és a COVID ideje alatt elnehezült ügyintézkést el kívánta kerülni, így kapóra jött számára, hogy megvásárolja az adós társaságot és így azonnal a saját kedvének megfelelően tudjon éttermet üzemeltetni. Előadta, hogy az üzletrész átruházásának időpontjában a bérleti szerződést a felperes már felmondta és az adós az éttermet a felperes birtokába bocsátotta. Az üzletrész vevőjét az alperes személyesen nem ismerte, róla a könyvelőjén keresztül szerzett tudomást. A vevő pontos motivációjáról sem tudott nyilatkozni, de előadta, hogy a vevőt tájékoztatta az adós fennálló tartozásáról és ez a vevő számára nem jelentett akadályt. Az alperes előadta, hogy egy ilyen negatív gazdasági

eseménysorozatot követően, 72 évesen már nem érezte magában azt az erőt, hogy újra tudja indítani a társaságot és az éttermet, ezért szándékában állt hazatérni országába. Az üzletész vételára 300.000 forint volt. Úgy nyilatkozott, hogy az adósnek nem csupán a 2020. évi mérlegében, hanem az azt megelőző négy évre vonatkozó mérlegeiben is mindig negatív volt az adózott eredménye, azonban ez a társaság teljesítőképességét nem befolyásolta.

[12] Az alperes állította, hogy semmilyen rosszhiszeműség nem terheli az üzletész átruházásával kapcsolatosan, éppen ellenkezőleg: az új tulajdonossal lehetősége lett volna arra a társaságnak, hogy ismét felvirágozzon és teljesítse a kötelezettségeit. Érvelése szerint az eljárása azért sem lehetett rosszhiszemű, mert semmilyen kielégítési alapot nem vont el; amennyiben a felperes akkor indította volna meg a felszámolási eljárást, amikor az adós társaság még az alperes tulajdonában volt és az alperes volt az ügyvezetője, akkor sem hozott volna a felszámolás más eredményt. Aggályosnak tartotta azt, hogy kizárólag az üzletésze átruházásának ténye miatt nyíljon meg vele szemben az igényérvényesítés lehetősége. Érvelése szerint a felperes keresetét az alapozhatná meg esetleg, ha a társaság működtetése során valamilyen felróható – akár szándékos, akár mulasztásos –, a társaság gazdálkodását veszélyeztető magatartást tanúsított vagy hátrányos üzletpolitikát folytatott volna. E körben hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla 12.Gf.40.162/2012/6. számú ítéletére és az ÍH2012. 138. számon közzétett eseti döntésre.

[13] Az alperes előadta, hogy az üzletész-átruházási szerződést bár ő írta alá, azonban annak szövegét a magyar nyelv ismeretének hiányában nem ismerte és ezért utólag őt is meglepte, hogy a szerződésben az adós tartozása nem szerepel. Mivel a magyar nyelvet nem beszéli, a szerződés szövegét ellenőrizni nem tudta; ebben a tekintetben megbízott az ügyvédjében és a könyvelőjében. Tanúvallomásokkal kívánta bizonyítani, hogy az adós tartozásait nem hallgatta el a vevő elől. Igazságügyi könyvszakértő kirendelését indítványozta annak megállapítására, hogy az adós nem rendelkezett vagyonnal az üzletész átruházásának pillanatában, nem történt vagyonkimentés az alperes részéről, továbbá az adós nem az alperes ügyvezetőként kifejtett tevékenysége következtében került fizetésképtelen helyzetbe, hanem a gazdasági környezet kedvezőtlen változása okozta azt.

[14] A felperes válasziratában előadta: téves az alperes azon védekezése, miszerint a felperesnek kellene bizonyítania, hogy az üzletész egyéb félre való átruházása során az alperes rosszhiszemű volt, illetve az alperes kielégítési alapot vont el, vagy tartósan hátrányos üzletpolitikát folytatott, esetleg az adós gazdálkodását más módon veszélyeztette. Érvelése szerint az alperesre hárul a Cstv. 63/A. §-a szerinti kimentési okok bizonyítása. Ebben a körben hivatkozott a Kúria Gfv.VII.30.066/2016/7. számú döntésére (BH 2016.12.345), valamint a Fővárosi Ítéltábla Gf.40.300/2022/6. számú határozatára.

[15] A törvényszék a döntése jogi indokolása körében leszögezte: a felperes a Cstv. 63/A. § szerinti felelősségi tényállásból fakadó bizonyítási kötelezettségének eleget tett. A felperesnek az adott ügyben azt kellett alátámasztania, hogy az adós ellen megindult felszámolási eljárás a felperes hitelezői igényének kielégítése nélkül fejeződött be, igazolnia kellett az elismert követeléseként nyilvántartásba vett, kielégítetlen hitelezői igénye összegét, továbbá azt, hogy az alperes mint az adós volt tagja a felszámolási eljárás megindítását megelőző három éven belül ruházta át az adósban fennállt részesedését, az alperes az átruházás időpontjában az adós társaságnak legalább többségi befolyással rendelkező tagja volt és az adós törlését követően a saját tőkéjének 50%-át meghaladó tartozást hagyott hátra. A felperes ezzel kapcsolatos, okiratokkal alátámasztott állításait az alperes sem vitatta, így ebben a körben további bizonyítási kötelezettség nem volt.

[16] A bíróság rögzítette: az alperes a perben arra tekintettel kívánta kimenteni magát a felelősség alól, hogy az üzletrészenek átruházása során jóhiszeműen, a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt el, azonban ezzel kapcsolatos tényeket a perben nem tudott bizonyítani. A bíróság hangsúlyozta, hogy a per tárgyát nem az képezte, hogy a társaság vonatkozásában milyen okból következett be az adós fizetési képtelensége (így a perben nem annak volt relevanciája, hogy a fizetési képtelenség adott esetben a COVID miatt következett-e be vagy más okból), hanem annak volt jelentősége, hogy az alperes az üzletrészenek átruházása során fennálló jóhiszeműségét és a hitelezők érdekeinek figyelembevételét jelen perben bizonyította-e.

[17] Az elsőfokú bíróság aláhúzta: az alperes indítványára meghallgatott egyéb fél tanú vallomása alátámasztotta, hogy az alperes tudott az adós tartozásáról, tanúvallomásában emellett úgy emlékezett, hogy azt nem mondta neki az alperes, hogy az adós által üzemeltetett étterem egyébként már zárva van.

[18] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes jóhiszeműségét kifejezetten cáfolta, hogy az üzletrész-adásvételi szerződésben az alperes nem tájékoztatta az üzletrész vevőjét az adós tartozásairól, sőt, úgy nyilatkozott, hogy az adósnak nincsenek teljesítetlen szerződésai. Az alperes maga sem vitatta, hogy az üzletrész-átruházási szerződést ő írta alá. A bíróság kifejtette: a külföldi alperes nem mentesülhet a felelősség alól azzal az indokkal, hogy a magyar nyelvű üzletrész-átruházási szerződés tartalmát – a magyar nyelv ismeretének hiányában – nem tudta megismerni. A külföldi tag ugyanazon szabályok szerint felel, mint egy magyar és fordítva, ebből következően az alperes felelősségi körében értékelendő, ha az üzletrész-adásvételi szerződés annak ellenére nem tartalmazta a cég adósságairól való tájékoztatást, hogy a cég tartozásairól a cég új könyvelője is esetlegesen tudomással bírt. A perben meghallgatott egyéni vállalkozó és egyéb fél tanúk vallomása megerősítette, hogy az alperes az üzleti ügyeivel kapcsolatosan tolmácsot vett igénybe és így kommunikált más felekkel, ami szintén alátámasztja az alperes felelősségét azzal kapcsolatban, hogy a szerződések aláírásakor igénybe vesz-e tolmácsot és a megfelelő tolmács kiválasztása is az alperes felelősségi körébe tartozik.

[19] A tanúként meghallgatott – az üzletrész-átruházási szerződést szerkesztő – egyéb fél ügyvéd érdemben nem emlékezett a szerződéskötés körülményeire, így arra sem, hogy miképpen történt a külföldi alperes és a magyar vevő között a kommunikáció. A perben bizonyítatlan maradt továbbá, hogy ki volt az a könyvelő, akinek a javaslatára megtörtént az adós üzletrészenek eladása.

[20] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a felperes által 22. sorszám alatt, utólagosan csatolt okiratokat a bíróság a döntése meghozatala során figyelembe vette a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvénynek (Pp.) az utólagos bizonyításról rendelkező 220. § (1) bekezdés b) pontja alapján, mivel azok egyéb fél tanú 2024. szeptember 10. napján tett tanúvallomásának (a bizonyítás eredményének) cáfolatára szolgáltak abban a körben, hogy egyéb fél vevő elkötelezett lett volna az étterem további üzemeltetése iránt. Az okiratokat a felperes a Pp. 220. § (3) bekezdés szerinti határidőn belül nyújtotta be. Az egyébként közhiteles cégnyilvántartási adatokat tartalmazó ún. cégtörténetek azt támasztják alá, hogy egyéb fél vevő neve összesen tizenöt olyan gazdasági társasághoz köthető tulajdonosként és vezető tisztségviselőként, amelyek felszámolás vagy kényszerű likvidáció hatálya alatt álltak, vagy állnak. A bíróság álláspontja szerint az alperes mint eladó jóhiszemű eljárásának alapvető követelménye, hogy az üzletrészt olyan, erre alkalmas személynek értékesítse, akiről tudja, vagy megfelelően gondos eljárás esetén tudnia kell, hogy szándékában áll a társaság fizetőképességének helyreállítása, ezáltal alapos okkal feltételezheti azt is, hogy a hitelezők érdekeinek figyelembevételével jár el, és a társaság gazdasági döntéseit is ennek megfelelően hozza meg. A jelen esetben a közhiteles

nyilvántartás adatai alapján az állapítható meg, hogy az alperes olyan személynek értékesítette az üzletrészt, akinek a részvételével működő cégek tömegével kerültek felszámolás vagy kényszertörles alá.

[21] Ítélete indokolásában az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a per mikénti elbírálása szempontjából nem volt jelentősége annak, hogy az adós nem rendelkezett vagyonnal az üzletrészt átruházásának időpontjában, továbbá annak sem, hogy milyen okból került fizetéseképtelen helyzetbe az adós, ezért ezen kérdésekre vonatkozóan a bíróság az alperes által indítványozott könyvszakértői bizonyítást mellőzte.

[22] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint, a fentiekre tekintettel az alperes a perben nem bizonyította, hogy az üzletrésztének átruházása során jóhiszeműen és a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt el, ezért a felelőssége az adós társaság ki nem elégített kötelezettségeiért fennáll. Ennek megfelelően a keresetnek ebben a részében helyt adott és megállapította, hogy az alperes korlátlanul felel az adós ki nem elégített kötelezettségeiért, továbbá – figyelemmel arra, hogy az adós a marasztalási kereseti kérelem tekintetében az összecszerűséget nem vitatta – kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 17.036.643 forintot. A bíróság kifejtette továbbá, hogy a felperes a keresetében nem jelölte meg a késedelmi kamatkövetelése kezdő időpontját és az alperes késedelembe esésének időpontjával kapcsolatban nem adott elő értékelhető jogi érvelést, ezért a bíróság a fentieket meghaladóan a felperes keresetét elutasította és az alperest további késedelmi kamat fizetésére nem kötelezte. A pernyertes felperes perkölségének – azaz a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja alapján meghatározott bruttó 903.096 forint ügyvédi munkadíj és a felperes által megfizetett 1.022.199 forint eljárás i illeték – megfizetésére az elsőfokú bíróság a pervesztes alperest kötelezte.

[23] Az elsőfokú bíróság ítéletét az alperes támadta fellebbezéssel, amelyben – annak tartalma szerint – az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Az elsőfokú ítélet anyagi jogi felülvizsgálatát a Pp. 369. § (3) bekezdésének a), valamint c)-d) pontjai alapján kérte és állította, hogy az ítélet sérti a Pp. 279. § (1) bekezdését, 237. § (1)-(2) bekezdéseit, 83. § (2) bekezdését, valamint a 220. § rendelkezéseit, továbbá – az anyagi jogi rendelkezéseket illetően – a Cstv. 63/A. § rendelkezéseit és a Ptk. 6:7. § (4) bekezdését.

[24] Az alperes sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítása során kizárólag a felperes által előadott tényállításokat rögzítette, mellőzve az alperes lényeges tényállításait, illetve az ügy elbírálása szempontjából lényeges igazolt, illetve köztudomású tényeket. Nem tartalmazza a tényállás az adós által a felperes részére megfizetett bérleti díjakat és a díjfizetés időtartamát, az adós fizetéseképtelenségét okozó objektív, előre nem látható körülményeket, azt a tényt, hogy az alperes ország i állampolgár, aki a magyar nyelvet nem ismeri, továbbá az üzletrészt-adásvételi szerződés kizárólag magyar nyelven készült és nem rögzíti tolmács jelenlétét a szerződés aláíráskor. Hangsúlyozta: egyéb fél l tanú megerősítette, hogy a vevő tudott az adós tartozásáról, illetve megerősítette egyéb fél l szándékát is a tartozás megfizetésére és az étterem további üzemeltetésre.

[25] Az elsőfokú eljárás során előadott tényállításait nagyrészt megismételve rámutatott: a felperes keresetének jogalapját adó Cstv. 63/A. §-ában az alperes felelőssége megállapításának konjunktív feltételeként szerepel, hogy az alperes az adós üzletrésztének átruházása során rosszhiszeműen járjon el. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az alperes tényállításait figyelmen kívül hagyva jutott arra a következtetésre, hogy az alperesnek nem sikerült bizonyítania jóhiszeműségét, pedig egyéb fél l tanú elmondása alapján is igazolható, hogy az üzletrészt vevője tudatában volt az adós tartozásának, és vállalta annak megfizetését, annak érdekében, hogy az éttermet tovább üzemeltesse. Az elsőfokú bíróság nem vette

figyelembe azt sem, hogy az üzletrész-adásvételi szerződés egy ügyvéd által szerkesztett magyar nyelvű okirat, melyet egy 72 éves országai állampolgár írt alá, aki a magyar nyelvet nem ismerte. Megalapozatlanul jutott továbbá arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy a szerződés aláírásakor jelen volt egy tolmács, illetve megalapozatlanul zárta ki az okiratszerkesztő ügyvéd felelősségét is. Az elsőfokú bíróság az alperes rosszhiszeműségének megállapításánál nem ítélte meg helyesen a helyzetet, amikor a szerződést összevetette a tanú vallomásával és nem mérlegelte megfelelően az alperes COVID-járványig tanúsított jogkövető magatartását sem.

[26] Az alperes előadta, hogy az elsőfokú bíróság a döntése meghozatalakor indokolás nélkül figyelmen kívül hagyta a Fővárosi Ítéltábla 12.Gf.40.162/2012/6. számú ítéletét (ÍH2012. 138.) és a Legfelsőbb Bíróság Pfv.X.22.341/2003. számú ügyben hozott (EH2004. 1038.) határozatát is. Álláspontja szerint amennyiben az elsőfokú bíróság figyelembe vette volna a fenti határozatokat, nem törhette volna át az alperes korlátozott felelősségét, emellett az alperes jóhiszeműségének bizonyítottságát kellett volna megállapítania. Állította, hogy az üzletrész átruházása során a hitelezői érdekek nem sérültek, nem csökkent a hitelezők kielégítési alapja és az igényeik érvényesítésének lehetőségétől sem lettek elzárva, továbbá az alperes sem kívánt a tagi felelőssége alól mentesülni az üzletrész átruházása útján.

[27] Az alperes rámutatott továbbá, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 498. § (1) bekezdésének, valamint a Pp. 220. §-ának rendelkezéseit, amikor döntésének meghozatalakor figyelembe vette a felperes által utólagos bizonyítás keretében benyújtott, egyéb fél4 nevével érintett gazdasági társaságok cégadatait tartalmazó okiratokat. Előadta, hogy már az alperes ellenkérelmében szerepelt egyéb fél4 neve, így legkésőbb az ellenkérelem kézhezvételével tudomást szerzett a felperes egyéb fél4 nevről és a vele kapcsolatban tett alperesi tényállításokról. Ennek figyelembevételével az utólagos bizonyítás feltételei ebben a körben nem álltak fenn, mert a felperes már az alperes ellenkérelmének kézhezvételét követően rendelkezett a szükséges információkkal és benyújthatta volna a bíróságra a fenti okiratokat. Megjegyezte, hogy az alperestől nem volt elvárható, hogy az üzletrész vevőjével kapcsolatosan felkutasson minden információt, lényegében nyomozást végezzen. egyéb fél4ről a benyújtott iratok alapján egyébként is kizárólag csak az állapítható meg, hogy korábban is próbált vállalkozni, de nem járt sikerrel, továbbá, ha eltiltás hatálya alatt is állt, azt a bíróság már törölte, különben nem válhatott volna az adós tagjává és vezető tisztségviselőjévé. Ennek megfelelően ezek a múltbéli események a jelen eljárásban nem bírnak relevanciával.

[28] Az alperes kérte a felperes marasztalását az első- és a másodfokú eljárásban felmerült perköltségeiben. A jogi képviselője munkadíját a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés b) pontja alapján kérte megállapítani. Az elsőfokú bíróság a 47. sorszámú végzésével az alperes részére teljes személyes költségfeljegyzési jogot engedélyezett.

[29] Az alperes a Pp. 376. § (1) bekezdés a) pontja alapján tárgyalás tartását kérte.

[30] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, valamint megalapozott és jogszerű ítéletet hozott. Aláhúzta: téves az alperes fellebbezésében előadott azon kifogás, miszerint az elsőfokú bíróság a tényállás feltárása körében hibázott, illetve a per eldöntése szempontjából lényeges tényeket nem vett figyelembe. E körben kiemelte, hogy az elsőfokú ítéletben az alperesi tényállítások is helyet kaptak, különös tekintettel az ítélet [18]-[32] pontjaira, ugyanakkor az ítéleti tényállás helyesen nem foglalkozott azzal a kérdéssel,

hogy az adós gazdálkodó szervezet fizetéseképtelenségét mi okozta, mivel ennek a kérdésnek az alperes Cstv. 63/A. § szerinti felelőssége szempontjából nincs jelentősége.

[31] A felperes vitatta, hogy egyéb fél4 korábbi tevékenysége kapcsán a perben szabálytalan utólagos bizonyításra került volna sor. Előadta, hogy a 2024. szeptember 25-i beadványában egyéb fél1 tanúvallomására reagálva tett hivatkozást a egyéb fél4 nevéhez köthető cégekre, amelyeket a bíróság felszámolási vagy kényszertörlési eljárás során törölt, tehát ebbéli nyilatkozata – ha azt utólagos bizonyításnak kell tekinteni – megfelel a Pp. 214. § (3) bekezdés b) pontjának, (4) bekezdésének és a 220. § (1) bekezdés b) és e) pontjainak. Másrészt álláspontja szerint a egyéb fél4 által érintett, az elsőfokú ítélet [4] pontjában felsorolt cégekre vonatkozó adatok a közhiteles cégnyilvántartáson alapulnak, tehát olyan adatokról és tényekről van szó, amelyeknek igazolását a bíróság a Pp. 112. § rendelkezései alapján nem kérheti a felektől és amelyekről a bíróságnak a Pp. 266. § (2) bekezdése alapján hivatalos tudomása van, tehát azokat a bíróság akkor is figyelembe veszi, ha azokra a felek nem hivatkoztak.

[32] A felperes álláspontja szerint az alperes alaptalanul hiányolja az elsőfokú ítéletből, hogy egyéb fél1 tanú elmondása szerint egyéb fél4 állítólag tudott az adós tartozásáról és szándéka volt a tartozás megfizetésére, valamint az étterem további üzemeltetésére. Az elsőfokú bíróság okszerűen mérlegelt, amikor egyéb fél4 tudattartalmára vonatkozóan nem vont le következtetéseket, hiszen ehhez magát egyéb fél4t kellett volna tanúként kihallgatni, a nevezettet azonban az eljárás során nem sikerült megtalálni, kihallgatása megghiúsult. Másfelől a bíróság által feltárt tényállásból csakis azt a következtetést lehet levonni, hogy egyéb fél4 egy csődbe ment, már étterem nélküli céget vett, ami csak passzívakkal rendelkezett, tehát neki sem szándékában, sem módjában nem lehetett a tartozások megfizetése és a már nem létező étterem további üzemeltetése. Kifejtette továbbá, hogy az elsőfokú ítélet [38] pontjában a bíróság kellő részletességgel foglalkozott a perbeli üzletrész-adásvételi szerződés megkötésének körülményeivel és helyes a bíróság azon álláspontja, amely szerint az alperes nem hozhatja fel mentséggé, hogy nem tud magyarul, ezért nem értette, hogy mit ír alá. Ez a körülmény inkább egy további érv az alperes felelőssége és rosszhiszemősége mellett, mert arról tanúskodik, hogy az üzletrész átruházásakor nemtörődő módon, a hitelezők érdekeit semmibe véve járt el.

[33] A felperes kifejtette: az alperes fellebbezésében előadott érveléssel szemben a jelen perben a Kúria Gfv.VII.30.066/2016. számú eseti döntését (BH 2016.12.345), valamint a Fővárosi Ítéltábla annak nyomán meghozott Gf.40.300/2022/6. számú határozatát lehet irányadónak tekinteni, amelyek megerősítik, hogy a Cstv. 63/A. § első mondatának második fordulata alapján a felelősség alóli kimentésre csak akkor van lehetőség, ha az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, vagy már fizetéseképtelen volt, de az alperes az átruházás során jóhiszeműen és a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt el. Ebből következően a jogvitában az alperes kizárólag azzal menthette volna ki magát, ha be tudja bizonyítani, hogy az üzletrészét jóhiszeműen ruházta át. Ennek a bizonyítási kötelezettségének azonban az alperes nem tett eleget.

[34] A felperes kérte, hogy az ítéltábla az alperest kötelezze a felperes másodfokú perköltségének viselésére. E körben ügyvédi munkadíj megtérítésére tartott igényt, melyet a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a alapján kért megállapítani, azzal, hogy jogi képviselője áfa fizetésére kötelezett.

[35] Az alperes a fellebbezési ellenkérelemre tett észrevételében vitatta a felperes nyilatkozatait és fenntartotta a fellebbezésében előadott érveit. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta az alperes magyar nyelvismerete nélkül megkötött

üzletrész-adásvételi szerződés érvénytelenségét és az alperes hátrányára értékelte azt. A Ptk. 6:7. § (4) bekezdése egyértelműen rögzíti, hogy tolmács igénybevétele esetén ennek a körülménynek az okirat tartalmából ki kell tűnnie, azonban az üzletrész-adásvételi szerződés nem tartalmaz erre utalást. Tévesen értékelte tehát az elsőfokú bíróság az alperes terhére a szerződés pontos tartalmának nem ismeretét. Az alperes rámutatott továbbá: nyilvánvaló, hogy a felperes nem léphetett volna fel az alperessel szemben, ha az alperes az üzletrészt nem ruházta volna át. Az üzletrész átruházásával azonban nem került egyik hitelező sem hátrányosabb helyzetbe, mivel a felszámolási eljárásban az adósnak akkor sem lett volna több vagyona, ha az alperes marad az adós tulajdonosa és ügyvezetője. Éppen az üzletrész átruházása adott lehetőséget arra, hogy az adós az új tulajdonos vezetése alatt leküzdje a nehézségeket és a felperes követelése kielégítést nyerjen. Ennek megfelelően nem állapítható meg az, hogy az alperes rosszhiszeműen járt el az üzletrésze átruházása során.

[36] A fellebbezés nem alapos.

[37] Az elsőfokú bíróság a tényállást eljárási szabálysértés nélkül, helyesen állapította meg, s helytálló az abból levont jogi következtetése is, amellyel az ítéltábla lényegében egyetértett. Az ítéltábla az elsőfokú bíróság helyes indokainak megismétlése nélkül a fellebbezéssel összefüggésben az alábbiakra mutat rá.

[38] A Pp. 369. §-a rendezi a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét, a 370. §-a szabályozza a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörének korlátait. A Pp. 370. §-ának (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – a (2)-(4) bekezdésekben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a 371. § (1) bekezdés a)-d) pontjaiban megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. Mindebből következik, hogy a bíróság által hivatalból figyelembe veendő anyagi vagy eljárási jogszabálysértésen kívül csak a fellebbezésben, csatlakozó fellebbezésben, fellebbezési ellenkérelemben felhozott jogszabálysértés képezheti a másodfokú felülbírálat tárgyát, illetve a fellebbezésben nem hivatkozott, de a másodfokú bíróság által észlelt lényeges eljárási szabálysértés csak a fellebbező fél kérelmére vehető figyelembe.

[39] A Cstv. 63/A. § a társasági részesedését átruházó tag felelősségét – arra is figyelemmel, hogy ennek megállapítására irányuló kereset legkésőbb a felszámolási eljárás jogerős befejezésének közzétételét követő 90 napos jogvesztő határidőn belül indítható – objektív tényállási elemek alapján határozza meg: az adósnak a felszámolási eljárásban a bíróság által jóváhagyott közbenső mérleg (egyszerűsített eljárás esetén pedig a bíróság által jóváhagyott vagyonfelosztási javaslat) szerint a jegyzett tőkéjének 50%-át meghaladó mértékű tartozása van, a részesedés átruházására a felszámolási eljárás megindítását megelőző három éven belül került sor és az átruházó többségi befolyással rendelkező tag (részvényes) volt. A jelen perben a felperes e tények bizonyításának maradéktalanul eleget tett, ugyanakkor ezeket az alperes sem vitatta.

[40] A Cstv. 63/A. §-ában foglalt tényállás az adós ki nem elégített kötelezettségeiért fennálló tagi felelősség alóli kimentési feltételeket úgy határozza meg, hogy „kivéve, ha a részesedését átruházó volt tag bizonyítja, hogy az átruházás időpontjában az adós még fizetőképese volt, és a fenyegető fizetéseképtelenség vagy a fizetéseképtelenség csak ezt

követően következett be, vagy az adós ugyan fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt vagy már fizetéseképtelen volt, de a tag (részvényes) az átruházás során jóhiszeműen és a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt el.”

[41] A perben az alperest terhelte a kimentési okok bizonyítása. Az alperes a mentesülése körében arra hivatkozott, hogy az átruházás során jóhiszeműen és a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt el.

[42] A Kúria által a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett Gfv.III.30.263/2024/5. számú határozatában rámutatott, hogy jóhiszeműségről a Cstv. 63/A. §-ának alkalmazásában akkor lehet szó, ha a társasági részesedés átruházása során az átruházó korábbi tag (részvényes) nem tudott és nem is kellett tudnia arról, hogy üzletrészét olyan személy részére ruházza át, aki felhagy a társaság működtetésével és a tartozások hátrahagyásával a társaság jogutód nélküli megszűnését idézi elő. A részesedését átruházó tagtól tehát elvárható, hogy olyan vevővel szerződjön, akinek célja a hitelezői érdekek szem előtt tartásával a társaság továbbműködtetése. A Kúria kifejtette, hogy e követelménynek a tag akkor tesz eleget, ha a részesedését az üzleti életben ismert, megbízható személy részére értékesíti, nem ismert vevő jelentkezése esetében pedig a jóhiszeműség követelménye a Cstv. 63/A. §-ának alkalmazásában akkor teljesül, ha az üzletrészét értékesíteni kívánó tag tájékozódik a jelentkező személyéről, megbízhatóságáról, üzleti előéletéről, a társasággal kapcsolatos jövőbeli terveiről, és ennek alapján alappal alakul ki benne az a meggyőződés, hogy a vevő célja a hitelezői érdekek szem előtt tartásával a társaság továbbműködtetése, vagy legalább a társaságnak a gazdasági életből a hitelezők kielégítésével történő kivezetése, vagyis a társaság fizetőképességének helyreállítása. Hasonló álláspontra helyezkedett a Kúria a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett Gfv.III.30.337/2023/6. számú határozatában is.

[43] Az alperes az eljárás során nem vitatta, hogy az üzletrésze átruházásakor az adósnak kiegyenlítetlen tartozása állt fenn a felperessel szemben, továbbá úgy nyilatkozott, hogy ebben az időpontban az adósnak nem állt rendelkezésére vagyona a tartozása kiegyenlítésére. Előadása szerint a könyvelője javaslatára adta el az üzletrészét, mert volt egy érdeklődő – a későbbi vevő – aki látott még jövőt az étteremben. Az alperes nyilatkozata szerint az üzletrészét megvásárló egyéb félét az üzletrész-adásvételi szerződés megkötését megelőzően személyesen nem ismerte és az üzletrész megvásárlására indító motivációjáról sem tudott nyilatkozni. Az alperes álláspontja szerint az üzletrész eladójától nem várható el, hogy a vevőjével kapcsolatosan minden információt felkutasson, lényegében nyomozást végezzen. Az ítéltábla mindezek figyelembevételével egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával abban, hogy az alperes a perben nem bizonyította: az üzletrésze átruházása során jóhiszeműen és a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt el. Az alperes az üzletrész vevőjét korábban nem ismerte, üzleti előéletéről nem tájékozódott, így semmilyen valós alapja nem volt az azzal kapcsolatos bizakodásának, hogy a vevő az adós gazdasági társaságot tovább működteti és a hitelezők követeléseit kielégíti. Az adós által korábban üzemeltetett étterem egyéb fél általi további működtetése nem volt életszerű feltételezés az alperes részéről, tekintettel arra, hogy a felperes az adós bérleti szerződését felmondta és az üzletrész-adásvételi szerződés megkötésének időpontjában az adós már nem volt az étterem birtokában. Az alperes Cstv. 63/A. § szerinti felelőssége alóli mentesülését nem alapozza meg továbbá az sem, hogy egyéb fél tanú akként nyilatkozott: ő úgy látta, egyéb fél kötelezett volt az étterem további működtetésére. Az alperesnek az adós társaság – alperes részéről jól ismert – pénzügyi helyzetére tekintettel, az üzletrész átruházásakor tőle elvárt fokozott körültekintés betartásához figyelmet kellett volna fordítania a vevő üzletrész átruházásakor tett esetleges ilyen tartalmú nyilatkozata betarthatóságának realitására, akkor is, ha a vevő ezt az alperestől kapott információkra támaszkodva tette meg, és akkor is, ha annak hátterében

esetleg nem kellő megfontoltság vagy egyéb ok állt. Az alperes magatartása enélkül legfeljebb a hitelezők érdekeinek érvényesülésében való könnyelmű bizakodásnak minősíthető, ami a felelősség alóli mentesüléséhez nem elegendő. Az adós társaság útja az üzletrész átruházását követően a felszámolásba vezetett, tehát be is igazolódott, hogy a vevő nem volt képes vagy nem kívánta működtetni az adós társaságot, s ezáltal helytállni a felperes felé a társaság tartozásáért. Az adós felszámolási eljárását befejező végzés indokolása szerint egyéb fél4 mint az adós ügyvezetője a vezető tisztségviselői kötelezettségeinek sem tett eleget: a felszámoló számára elérhetetlen maradt, részére az adós iratanyagát és vagyonát nem adta át, az éves beszámoló letétbehelyezési és közzétételi kötelezettségét nem teljesítette. egyéb fél4t az elsőfokú bíróság is eredménytelenül idézte tanúként meghallgatásra. A felperes által a perben csatolt – bárki által nyilvánosan elérhető – cégadatokból is az volt megállapítható, hogy egyéb fél4 már korábban is számos, kényszer törlesztés, illetve felszámolás útján megszűnt gazdasági társaságnak volt tagja és vezető tisztségviselője, amely tény szintén kétségesse tette az alperes azon várakozását, hogy az üzletrész vevője helyreállítja az adós fizetőképességét és kielégíti a hitelezők követeléseit.

[44] Egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bíróság álláspontjával abban a tekintetben is, hogy a per eldöntése szempontjából nem volt relevanciája annak, hogy milyen okok vezettek az adós fizetése képtelenségéhez. A Cstv. 63/A. §-ában rögzített tényállás elemei szerint az alperes nem az adós fizetése képtelenné válásáért felel, hanem azért, mert a perben nem bizonyította, hogy a részesedése átruházáskor jóhiszemű volt és a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt el. Erre való tekintettel az elsőfokú bíróság megalapozottan mellőzte az alperes által indítványozott könyvszakértői bizonyítás elrendelését.

[45] Az ítéltábla álláspontja szerint ugyanakkor – szintén a Cstv. 63/A. §-ában rögzített tényállás elemeire tekintettel – az alperes felelőssége megállapításának szempontjából annak sem volt relevanciája, hogy az alperes az üzletrész átruházása során, illetve az üzletrész-átruházási szerződésben tájékoztatta-e a vevőt az adós valós pénzügyi helyzetéről és fennálló tartozásairól. Ez utóbbi körülmény esetlegesen az alperes mint az üzletrész eladója és egyéb fél4, az üzletrész vevője közötti jogviszonyban bírhat jelentőséggel, de az alperesnek a Cstv. 63/A. § szerinti – az adós hitelezőivel szemben fennálló – felelőssége tekintetében irreleváns. Az alperesnek ugyanis a perben a felelőssége alóli mentesülése érdekében nem azt kellett bizonyítania, hogy az üzletrész vevője felé járt el jóhiszeműen, hanem azt, hogy az átruházás során az adós hitelezőinek érdekeit figyelembe vette. Mivel az alperes által az üzletrész vevőjének adott tájékoztatás tartalma az ügy eldöntése szempontjából irreleváns, ezért annak sem volt jelentősége a perben, hogy az alperes a magyar nyelv ismeretének esetleges hiányában felismerhette-e, hogy az adásvételi szerződés szövege ebben a tekintetben megfelel-e az alperes által a vevő részére szóban adott tájékoztatásnak. Erre való tekintettel az ítéltábla mellőzte az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásából a [38] bekezdés első mondatát és a döntése meghozatala során nem vette figyelembe érdemben az alperesnek az üzletrész vevője részére adott tájékoztatás tartalmára vonatkozó előadását és kifogásait. Hangsúlyozza az ítéltábla: az alperes az eljárás során nem vitatta, hogy az üzletrészt átruházta egyéb fél4 részére, a magyar nyelv ismeretének hiányára csak a vevőnek az adós tartozásairól adott tájékoztatása körében hivatkozott [Ptk. 6:114. § (1) bekezdés]. Ezzel kapcsolatosan az ítéltábla csak megjegyzi, hogy a 8. sorszámú viszontválaszának 2. oldalán az alperes maga nyilatkozott úgy: nem igényelte, hogy az üzletrész-adásvételi szerződésnek a vevő részére nyújtott tájékoztatásra vonatkozó részét a számára lefordítsák, továbbá jogi képviselője is úgy nyilatkozott a per felvétel tárgyaláson, hogy az alperesnek a vevő felé tett e jognyilatkozata tekintetében nem kíván érvénytelenségre hivatkozni, csak utal arra, hogy a szerződés szövege és a szóban elhangzott tájékoztatás tartalma nem egyezik. Az egységes szerkezetbe foglalt fellebbezése II.1 pontjában az alperes

szintén megerősítette: nem vitatja annak tényét, hogy az üzletrészt áttruházta egyéb fél4 részére.

[46] Az ítéltábla nem találta megalapozottnak az alperes fellebbezésében megjelölt, az elsőfokú bíróság esetleges eljárási szabálysértéseire vonatkozó állításait sem. Az elsőfokú bíróság a tényállást eljárási szabálysértés nélkül, a bizonyítékokat okszerűen mérlegelve és helyesen állapította meg. A tényállás teljeskörűen tartalmazza a per eldöntése szempontjából releváns tényeket; az ítéltábla aláhúzza, hogy az alperes Cstv. 63/A. § szerinti felelősségének megállapítása szempontjából – a fent részletesen kifejtetteknek megfelelően – nincs relevanciája annak, hogy az adós korábban milyen bérleti díjakat fizetett meg a felperesnek, mely indokok vezettek az adós fizetéseképtelenségéhez, történt-e vagyonkimentés az alperes részéről és tudott-e az üzletrész vevője az adós tartozásairól. Erre való tekintettel ezeket a tényeket az elsőfokú bíróságnak nem kellett rögzítenie az ítélet tényállásában, ugyanakkor az ítélete indokolásának [36] és [44] bekezdéseiben az elsőfokú bíróság – helyesen – megjelölte a perben általa relevánsnak, illetve irrelevánsnak ítélt tényeket és ezzel teljeskörűen számot adott az alperes által hivatkozott valamennyi tény perbeli értékeléséről. Ítélete indokolásának [38] bekezdésében az elsőfokú bíróság rögzítette azt is, hogy hogyan értékelte a döntése során az alperes hiányzó nyelvismeretét és azt a tény, hogy az üzletrész-adásvételi szerződés megkötésekor nem vett igénybe tolmácsot.

[47] Az alperes fellebbezésében állította, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 237. § (1)-(2) bekezdéseinek az anyagi pervezetésre vonatkozó rendelkezéseit, azt azonban nem jelölte meg, hogy az elsőfokú bíróság ebbéli jogszabálysértő intézkedését vagy mulasztását miben látja, s ilyen jogszabálysértést az ítéltábla sem állapított meg.

[48] Az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem sértette meg az utólagos bizonyítás Pp. 220. §-ában foglalt szabályait, illetve a Pp. 498. § (1) bekezdésének rendelkezéseit sem. egyéb fél1 tanú a 2024. szeptember 10. napján foganatosított meghallgatása során nyilatkozott akként, hogy úgy látta: egyéb fél4 elkötelezett volt az étterem továbbüzemeltetése mellett. A felperes a tanú ezen kijelentésének cáfolatára nyújtotta be 2024. szeptember 25. napján azon – egyéb fél4 nevéhez köthető – cégek cégadatait, amelyeket a bíróság korábban felszámolási vagy kényszertörlési eljárás során törölt. Nyilatkozata szerint a benyújtott iratokkal a felperes azt kívánta bizonyítani, hogy egyéb fél4 nem azzal a céllal vásárolta meg az adós üzletrészt, hogy az éttermet továbbüzemeltesse, hanem a nevét adta egy fizetéseképtelen vállalkozáshoz. A Pp. 220. § b) és e) pontjai szerint a perfelvételt lezáró végzés meghozatalát követően a fél az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztéséig akkor terjeszthet elő további bizonyítási indítványt, illetve bocsáthat rendelkezésre további bizonyítékot, ha az valamely bizonyítási eszköz bizonyító erejének, bizonyítás eredményének cáfolatára szolgál, feltéve hogy az ellenbizonyítás lehetőségének módja, eszköze csak a lefolytatott bizonyításból vált számára felismerhetővé vagy az új tényállítás alátámasztására vagy cáfolatára szolgál. Az ítéltábla álláspontja szerint egyéb fél1 tanúvallomását megelőzően a perben nem merült fel bizonyíték arra, hogy egyéb fél4 az adós által korábban bérelt éttermet tovább kívánta volna üzemeltetni, ezért a felperes ennek az állításnak – mint a bíróság által lefolytatott bizonyítás eredményének – a cáfolatára jogszerűen és határidőben nyújtotta be további bizonyítékként a egyéb fél4 korábbi tevékenységével érintett cégek cégmásolatait, illetve ezeket az iratokat az elsőfokú bíróság is jogszerűen vette figyelembe a döntése meghozatalakor.

[49] Az alperes fellebbezésében hivatkozott bírósági határozatok tartalma az alábbiak miatt szintén nem ad alapot az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására. A Legfelsőbb Bíróság Pfv.X.22.341/2003. számú felülvizsgálati eljárásában meghozott, EBH2004. 1038. számon közzétett határozata a jelen pertől eltérő ténybeli- és jogalapon, az akkor hatályos, a gazdasági társaságokról szóló 1997. évi CXLIV. törvény (Gt.) 296. § (1)

bekezdésében szabályozott konszernjogi felelősséget megalapozó, tartósan folytatott hátrányos üzletpolitikára tekintettel megállapítható felelősség tárgyában született. A Fővárosi Ítéltábla 14.Gf.40.089/2006/4. számú határozatával érintett perben a per felperese a keresetlevelet 2003. október 27. napján nyújtotta be a bíróságra; keresetét a jelen pertől eltérő jogalapra, elsődlegesen a Gt. 56. § (3) és (4) bekezdéseire, másodlagosan a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rPtk.) 221. § (2) bekezdésére alapította. A Fővárosi Ítéltábla 12.Gf.40.162/2012/6. számú határozatával érintett eljárásban a per felperese a keresetét a jelen pertől eltérő jogalapra, a Cstv. 63/A. § 2005. július 1. és 2006. július 1. között hatályos rendelkezéseire, valamint a Gt. 54. § (2) bekezdésére, 56. § (3) bekezdésére és 296. § (1) bekezdésére alapította és a bíróság a perben kirendelt igazságügyi szakértő véleménye alapján vizsgálta az alperes által esetlegesen folytatott, az azon perbeli adós tevékenységét befolyásoló, tartósan hátrányos üzletpolitikáját. Megjegyzi továbbá az ítéltábla, hogy a fenti határozatok a jelen ügyben abban az esetben sem kötötték volna az eljáró bíróságokat, ha a határozatok tényállása és a felperesek kereseti kérelmének jogalapja megegyezett volna a jelen perben irányadó tényállással; a Legfelsőbb Bíróság határozatát ugyanis – a meghozatalának időpontjára tekintettel – nem tették közzé a Bírósági Határozatok Gyűjteményében, a hivatkozott ítéltáblai határozatokban foglalt döntések pedig a Pp. 346. § (5) bekezdés utolsó fordulata tekintettel jogkérdésben nem kötik a bíróságokat.

[50] A fenti indokokra tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[51] A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért az ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) és b) pontjai alapján megállapított 711.099 forint + áfa (bruttó 903.096 forint) ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget, az államnak pedig – figyelemmel a Pp. 102. § (1) bekezdésére – az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdés v) pontja, illetve az elsőfokú bíróság által az alperes részére engedélyezett teljes személyes költségfeljegyzési jog alapján feljegyzett 1.362.931 forint fellebbezési eljárási illetéket. [Itv. 46. § (1) bekezdése]

[52] A feljegyzett illeték államnak történő megfizetésének módjára vonatkozó rendelkezés a 2023. január 1. napján hatályba lépett, a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által megelőlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet módosításáról szóló 26/2022. (XII. 6.) IM rendeletben megfogalmazott előírásokon alapul. [Itv. 78. § (4) bekezdés, 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés]

[53] A megfizetendő fellebbezési illeték a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé; az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlájának száma: 10032000-01070044-09060018. Az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Dr. Vuleta Csaba s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kocsi Balázs s.k.
s.k.
előadó bíró

Dr. Balázs Ildikó
bíró

A kiadmány hitelül:
(Varga Beatrix)